

Salonky

Mistr světa z Hradce

Jakub Chaloupský

SUPER SOBOTY

VŮZ LEXUS ZA VÁŠ NÁKUP

14. 10. – 11. 11.

 Futurum

OBSAH

Editorial

Talent od Boha

HYNEK ŠNAJDAR / redaktor

Orientační běh je spojení běžecké výkonnosti a schopnosti správné orientace v mapě. Mezi ty, kteří to umí na jedničku, patří teprve dvacetiletý hradecký orientační běžec Jakub Chaloupský. Tento bez nadsázky vrcholový sportovec s talentem od Boha v tomto odvětví sbírá úspěchy doma i v zahraničí. Zatím toho největšího dosáhl letos v červenci v Rumunsku, kde se stal juniorským mistrem světa. Tento mladík, který poskytl rozhovor pro listopadový magazín Salonky a zároveň zdobí titulní stranu, působí na první pohled velmi skromně. Za touto tváří se však skrývají oprávněné ambice. V příští sezóně totiž přestoupí z juniorské kategorie mezi dospělé, což je pro něj neobyčejná výzva. „Chci se ve vrcholovém orientačním běhu propracovat na přední pozice světových závodů v dospělé kategorii. Mým největším cílem v budoucnosti je uspět na mistrovství světa a nejlépe přivést nějakou medaili,“ řekl. Držme tedy Jakubovi palce, ať se mu tento sen splní. ■

JAKUB CHALOUPSKÝ / str. 6 ▶ 10

NELA DUSOVÁ

str. 12 ▶ 17

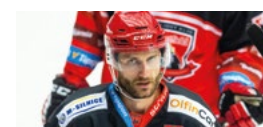
ALEŠ HERMAN

str. 22 ▶ 24

PAVEL DUŠEK

str. 28 ▶ 31

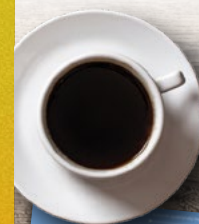

JAN EBERLE

str. 32 ▶ 34

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, Sídlo redakce: Velké náměstí 21/31 500 03 Hradec Králové, www.salonkyhk.cz, Redakce: Tomáš Kulhánek, tel.: 739 513 184, e-mail: tomas.kulhanek@salonkyhk.cz, Michal Bogán, tel.: 734 545 423, e-mail: michal@salonkyhk.cz, Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, e-mail: hynek@salonkyhk.cz, Obchod, inzerce: Monika Klikarová, e-mail: monika@tn-media.cz, tel.: 733 353 695, Grafika: Michal Kriegler, Jazyková korektura: Hedvika Landová, Distribuce: vybraná distribuční místa, Tisk: Tiskárna PRATR a. s., Náchodská 524, Trutnov, Sazba: TN Média s. r. o., Číslo ISSN: ISSN 2694-7757, Četnost: měsíčník, Počet výtisků: 8 000, Regionální mutace: Královéhradecko, Titulní strana: archiv Jakuba Chaloupského.

INZERCE

Salonky

MAGAZÍN,
VE KTERÉM MŮŽETE INZEROVAT
PR ČLÁNKY | INZERCE

Monika Klikarová

e-mail: monika@tn-media.cz
tel.: 733 353 695

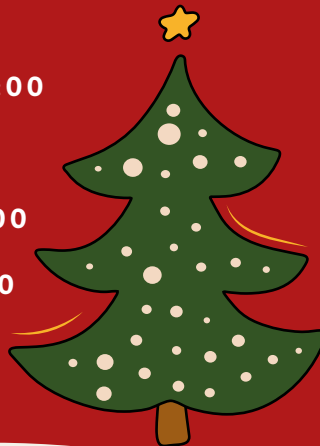

NA VĚTVI

Adventní program

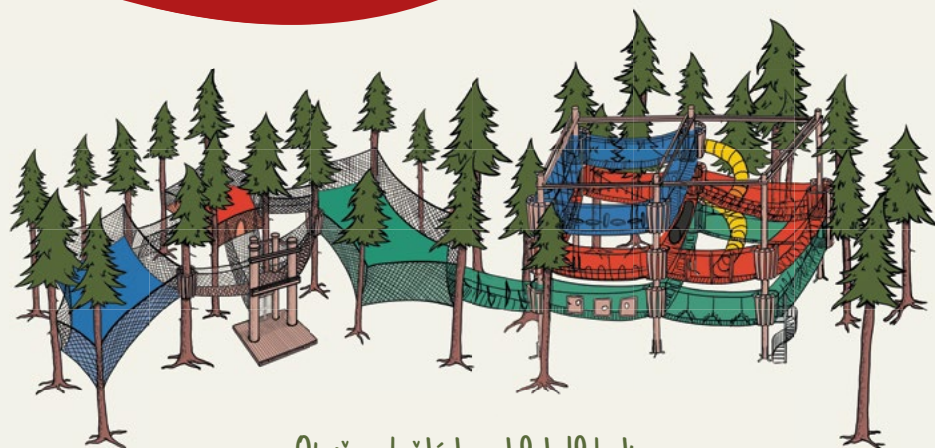
2. 12.
Rozsvícení vánočního stromu v 16:00

5. 12.
Mikuláš, čert a anděl v 16:00

17. 12.
Vánoční sbor – ZŠ Úprkova v 16:00

24. 12.
Štědrý den u stromečku do 16:00

31. 12.
Silvestr od 9:00

Otevřeno každý den od 9 do 19 hodin.

www.parknavetvi.cz

info@parknavetvi.cz

602 385 881

ANKETA

Hradec nahradí ohňostroj videomappingem. Souhlasíte?

Marek Trejtnar, učitel

Přiznám se, že je mi v zásadě jedno, jestli bude v Hradci na Nový rok ohňostroj, nebo videomapping. Tato změna mi nevadí. Možná, že je videomapping modernější a třeba bude líp vidět. Ani jedna varianta mi ale nevadí. Takové ty argumenty, že ohňostroj vadí domácím mazlíčkům, mě nechávají v klidu.

**Martin Kryštof,
profesionální hráč e-sportu**

Přijde mi to jako rozumný tah. Ohňostroje jsou hlasité a ničí životní prostředí. Je to bezohledné ke starším lidem, kteří v tento čas už chtějí odpočívat. Především to ale ruší zvířata, kterým nevysvětlíte, že to je jenom na chvíli. Obecně mi to přijde jako přežitek, krok radnice nahradit ohňostroj videomappingem tedy vnímám pozitivně.

**Zdeněk Abraham,
ředitel dopravního podniku**

Ke klasickému ohňostroji mám už od mládí velký respekt a bojím se ho. Na druhou stranu se mi z pozice diváka líbí a myslím si, že k oslavám to vždy patřilo. Nevěřím tomu, že by jeden ohňostroj tak moc zničil přírodu. Přichází ale něco nového. Na videomapping si zřejmě budeme muset zvyknout. Co jsem měl možnost vidět, nevypadá to vůbec špatně. Určitě bych to tedy předem nekritizoval. ■

CINEMA OPEN 2023

FESTIVAL

AUDIOVIZUÁLNÍ TVORBY

• filmy • besedy • workshopy

10. - 11. LISTOPADU 2023

BIO CENTRAL A CENTRUM UMĚLECKÝCH AKTIVIT

HRADEC KRÁLOVÉ

www.cinemaopen.cz

Pořadatel:

Za finanční podpory:

Královéhradecký kraj

Partneři:

ASFAV

BIOCENTRAL

Orientační běh

HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ARCHIV JAKUBA CHALOUPSKÉHO

mě velmi naplňuje a baví

Je mu teprve dvacet let, ale už v tomto mladém věku patří mezi vrcholové sportovce, a to nejen v českém, ale i světovém měřítku. Jakub Chaloupský z Hradce Králové totiž v létě získal titul juniorského mistra světa v orientačním běhu. Nyní ho čeká přestup z juniorské kategorie mezi dospělé běžce. „Mým největším cílem v budoucnosti bude uspět na mistrovství světa mezi dospělými a nejlépe přivést nějakou medaili,“ řekl pro magazín Salonky talentovaný sportovec.

V červenci jste se stal v Rumunsku juniorským mistrem světa v orientačním běhu na klasické trati. Co jste si řekl na první dobrou, když jste proběhl vítězně cílem?

V tu chvíli jsem samozřejmě ještě nevěděl, že jsem vyhrál. Měl jsem ale úžasný pocit, protože jsem tušil, že mám za sebou skvělý závod, který se mně podařilo proběhnout bez větší chyby, byl jsem na tom fyzicky velmi dobře a podal výborný výkon. Na trati jsem absolutně nepřemýšlel nad výsledkem, což je u orientačního běhu spíše zátěž, protože běžec ztrácí koncentraci a nesoustředí se stoprocentně na mapu.

Byl to náročný závod? V čem?

Fyzicky byl skutečně velice náročný. Běželo se v členitém terénu se spoustou prudkých kopců,

těžkých pasáží se spadánými stromy a vysokými podrosty. Bylo tedy zapotřebí udržet koncentraci a bojovat až do cíle, i když mě terén hodně fyzicky vysiloval.

Jak na váš triumf reagovali kolegové z týmu a poté rodina i přátelé?

Tým, s nímž jsem absolvoval mistrovství světa, byl velmi dobrou partou. Navzájem jsme se podporovali a hecovali k dobrým výkonům. Když jsem byl v cíli a už bylo jasné, že jsem mistr světa, všichni se seběhli a oslavovali nejen mé vítězství, ale zároveň také vítězství mé kolegyně z týmu Lucie Dittrichové. Euforie celého týmu byla naprosto neuvěřitelná a byl to skvělý pocit, na který budu vzpomínat celý život. Navíc úspěchů za mistrovství bylo hned několik, a to seřazených tak, že s každým

dalším závodem se nadšením v naší skvělé partě jen násobilo. Když se rodiče dozvěděli o mém vítězství, hned mě kontaktovali a byli ohromně nadšení. Samozřejmě jsem byl velmi vděčný, když jsem viděl, kolik lidí nás sledovalo a podporovalo online.

Je vám teprve dvacet let, ale v tomto sportu už máte za sebou hodně úspěchů a ve své sbírce také několik medailí z mistrovství České republiky. Považujete rumunské zlato za dosavadní vrchol své kariéry?

Ano, definitivně. Nějaké medaile jsem posbíral na mezinárodních závodech jako dorosteneček, ale musím říci, že konkurence v juniorské kategorii je daleko větší a uspět je těžší. Proto zlato z mistrovství světa považuji za můj dosavadní nejlepší výsledek a uvidím, jestli ho budu schopen překonat v další kariéře.

Musím se však nyní vrátit zpět do minulosti. Jak jste se vlastně dostal k orientačnímu běhu? Kdo vás k němu přivedl?

K tomuto sportu mě přivedli rodiče, kteří si orientační běh sami vyzkoušeli na vysoké škole, kde

studovali na fakultě tělesné výchovy. Poté, co se přestěhovali z Prahy do Hradce Králové, zapojili se do velké komunity orientačních běžců. Jako malého kluka mě do tohoto sportu zatáhli také a rozhodně jejich rozhodnutí nelituji. Navíc mě stále hodně podporují.

Čím vás uhranul?

Je to skvělý sport, který je propojen s přírodou, kdy má běžec možnost objevovat a poznávat krásné lesy a krajiny, což mně přijde jako fantastický bonus. Těch věcí, které jsou na orientačním běhu nádherné a unikátní, je ale více. Například propojení fyzické a mentální stránky, kdy je třeba v lese běžet velice rychle a zároveň se orientovat v terénu. Pro mě to je atraktivní prvek, který u mnoha dalších sportů není běžný.

Z čeho se orientační běh skládá? Čím se jednotlivé disciplíny od sebe liší?

Orientační běh je rozdělen do dvou odvětví. První se odehrává v městském prostředí, kde se běhají individuální sprinty v časovém úseku zhruba

INZERCE

Orlice park

U nás najdete:

- SPORTOVNÍ POTŘEBY
- LÉKÁRNA
- ZVERIMEX
- HODINKY
- OPTIKA
- DĚTSKÉ HRČIŠTĚ
- DOMÁČÍ POTŘEBY
- KVĚTINÁŘSTVÍ
- DROGERIE
- VINOOTEKA
- DÁRKY
- DOBŘÉ JÍDLA

PAN LÍZÁTKO

VÁS ZVE NA NÁSLEDUJÍCÍ 2 UTKÁNÍ

15:00
11. 11. 2023

15:00
25. 11. 2023

fchk.cz

deset až patnáct minut, a také sprintové štafety. V lese se běhá více než pětáct minut individuálně i štafetově. Městské a klasické běhy v lese se od sebe naprosto liší. Ve městě lze sice běžet a orientovat se daleko rychleji, ale doprovází to spousta rušivých prvků, například auta nebo lidé. Velikou roli také hraje volba postupů a plynulost orientace. Naopak v lesním prostředí běžce nic neruší a hlavní roli tam hraje schopnost číst reliéf krajiny a dobře se orientovat.

Která disciplína je vám nejbližší?

Klasická trať je má nejoblíbenější. Obecně všechny disciplíny v lese jsou mně bližší a příjemnější než ty ve městech. Pokud se ale běží sprinty v hezkém městě s historickým centrem plným spletitých a úzkých uliček, mám i tyto disciplíny velice rád.

Už podle názvu je tento sport o orientaci, kdy závodník běhá s mapou v ruce na čas. To musí být náročné, běžet co nejrychleji a zároveň se dívat do mapy, abyste nezabloudil?

Je to složité a komplikované v tom, že závodník musí skloubit fyzický výkon s orientací. Při velké fyzické námaze je někdy skutečně těžké se zároveň soustředit na mapu a orientovat v terénu.

Už se vám někdy stalo, že jste zabloudil?

To se stává poměrně běžně a všem běžcům. Každý si musí projít chybami a ztrátami, aby byl schopen naučit se běžet plynule bez větších obtíží a potom uspět v závodech. Několikrát jsem se ztratil tak, že jsem absolutně netušil, kde jsem. Musel jsem několik minut hledat nějaký záchytný bod, abych se zorientoval a mohl pokračovat v běhu.

Čím se motivujete před startem? Dodržujete nějaké rituály?

Na některé závody se připravuji dlouho dopředu, abych zjistil, co bude při něm po technické stránce stěžejní. Těsně před startem se snažím dostat do mentální pohody, uklidnit se a soustředit na samotný závod. Pokaždé se ještě rozběhám, absolvuji rozcvičku a až poté vyrazím na trať.

Jak vypadá vaše tréninková příprava? Na co kladete důraz?

Za důležité považuji zapojení nejen fyzické, ale také technické přípravy. Zásadní je nacvičovat orientaci v terénu. Proto jezdím na tréninky často do lesa. Veliký důraz kladu i na fyzickou připravenost, což je hlavní složka mého tréninku. Kon-

dici se snažím rozvíjet tým, že se přes zimu věnuji vytrvalostním běhům v nízké intenzitě a postupem času, kdy přicházejí závody, trénuji v intenzitě vyšší, abych se na ně rychlostně připravil.

Zabýváte se i stravou a dodržováním životosprávy?

S jídlem nemám problém, sním téměř všechno a všechno mně chutná. Snažím se ale stravovat pestře, jím hodně zeleniny a všechno, co přispěje k tomu, aby mé tělo mělo kde brát potřebné živiny při trénincích i závodech. Spánek samozřejmě také nezanedbávám.

Vaše juniorská kariéra letos končí a příští sezónu vstoupíte mezi dospělé závodníky. Jak o této zásadní změně přemýšlíte?

Považuji to za velký krok a zásadní zlom v mé kariéře. Bude to naprosto něco jiného než v juniorské kategorii, protože mě čekají delší tratě, budou náročnější i technicky a v lese strávím více času. Musím se na to připravit fyzicky, zdokonalovat své technické schopnosti orientace v terénu a udělat veliký skok v tréninku. Za předpokladu, že se vše bude vyvíjet dobře, věřím, že po pár

letech budu schopný konkurovat i těm nejlepším na světě. Je to do budoucna moje ambice a motivace v působení v orientačním běhu, který mě velmi naplňuje a baví.

Závodíte ještě za váš domovský klub OK 99 Hradec Králové?

Ano, závodím. Není to tak dávno, kdy jsme byli na Vysočině na štafetových závodech, posledních v letošní sezóně, a ovládli Mistrovství České republiky družstev.

Pokud vím, jste také součástí švédského klubu IKHP Huskvarna. Co vás do něj přivedlo a kde se nachází?

Každý orientační běžec s ambicemi chce být součástí nějakého skandinávského klubu a běhat tam největší štafetové závody světa, které tam mají velkou tradici. Ten největší, který se koná ve Švédsku, se jmenuje Tiomila a účastní se ho vždy deset běžců v jednom týmu. Pak je ještě jeden velký a populární závod Jukola ve Finsku se sedmi závodníky v jednom týmu. Oba závody se konají vždy na jaře, jsou ve Skandinávii velmi prestižní a každý závodník odjinud včetně mě se jich touží zúčastnit. Proto jsem se také rozhodl, že vstoupím do švédského klubu IKHP Huskvarna. Přivedl mě k němu týmový kolega z hradeckého klubu, dal mně kontakt a já jsem se s klubem domluvil, že tyto velké závody ve Švédsku a Finsku za něj budu běhat. Jsem velice rád, že jsem do tohoto klubu vstoupil, protože mně to otevřelo dveře k tréninku v této severské zemi. Cestuji tam poměrně často a trénuji se skupinou orientačních běžců na jihu Švédska.

Přistupují ve Švédsku k orientačnímu běhu jinak než u nás?

Dá se říci, že skandinávské země jsou velmocemi v orientačním běhu. Způsob, jakým se tam orien-

tační běh trénuje a provozuje, je poměrně jiný než u nás. Má tam velikou tradici a o tomto sportu ví velké množství lidí. Základna mladých závodníků a trénujících lidí je opravdu velká a reprezentační týmy mají z čeho vybírat. Konkurence je tam skutečně značná a dostat se do reprezentace je velice náročné. Mladí závodníci dokonce studují na středních školách zaměřených přímo na orientační běh.

V současné době studujete vysokou školu. Kterou konkrétně?

Loni jsem nastoupil na Českou zemědělskou univerzitu v Praze. Mým plánem bylo spojit orientační běh, který je mým koníčkem, se studiem. Proto jsem si vybral program s názvem Krajinářství, v němž jsou primární přírodní obory, a studuji hodně zajímavých předmětů, jež jsou v souladu s tím, co potkávám při orientačním běhu, například geologie. Propojil jsem tedy sport a studium s jednou mojí zájmovou oblastí – přírodou.

Do jaké míry se dá spojit vrcholový sport se studiem?

Je to časově náročné a někdy je obtížné trénovat v tom samém čase, kdy chodím do školy. Myslím ale, že to skloubit jde. Navíc učitelé mně vycházejí vstříc, například na začátku školního roku jsem dostal výjimku, abych mohl odcestovat na mistrovství Evropy.

Jaké máte sportovní plány do budoucna? Čeho byste chtěl dosáhnout?

Za předpokladu, že budu zdravý a trénink půjde podle plánu, chci i nadále pokračovat s vrcholovým orientačním během a propracovat se na přední pozice světových závodů v dospělé kategorii. Cesta to bude určitě náročná, bude za ní stát spousta úsilí a tréninku, ale moc se na to těším a vidím to reálně. Mým největším cílem v budoucnosti je uspět na mistrovství světa mezi dospělými a nejlépe přivést nějakou medaili. ■

TADY VARY 2023/24

DÁVÁME VÁM PROSTOR PRO FILM

Říjen							Listopad							Prosinec								
po	út	stř	čt	pá	so	ne	po	út	stř	čt	pá	so	ne	po	út	stř	čt	pá	so	ne		
						1			1	2	3	4	5							1	2	3
2	3	4	5	6	7	8	6	7	8	9	10	11	12	4	5	6	7	8	9	10		
9	10	11	12	13	14	15	13	14	15	16	17	18	19	11	12	13	14	15	16	17		
16	17	18	19	20	21	22	20	21	22	23	24	25	26	18	19	20	21	22	23	24		
23	24	25	26	27	28	29	27	28	29	30				25	26	27	28	29	30	31		
30	31																					
Leden							Únor							Březen								
po	út	stř	čt	pá	so	ne	po	út	stř	čt	pá	so	ne	po	út	stř	čt	pá	so	ne		
1	2	3	4	5	6	7				1	2	3	4							1	2	3
8	9	10	11	12	13	14	5	6	7	8	9	10	11	4	5	6	7	8	9	10		
15	16	17	18	19	20	21	12	13	14	15	16	17	18	11	12	13	14	15	16	17		
22	23	24	25	26	27	28	19	20	21	22	23	24	25	18	19	20	21	22	23	24		
29	30	31					26	27	28	29				25	26	27	28	29	30	31		
Duben							Květen							Červen								
po	út	stř	čt	pá	so	ne	po	út	stř	čt	pá	so	ne	po	út	stř	čt	pá	so	ne		
1	2	3	4	5	6	7	1	2	3	4	5									1	2	
8	9	10	11	12	13	14	6	7	8	9	10	11	12	3	4	5	6	7	8	9		
15	16	17	18	19	20	21	13	14	15	16	17	18	19	10	11	12	13	14	15	16		
22	23	24	25	26	27	28	20	21	22	23	24	25	26	17	18	19	20	21	22	23		
29	30						27	28	29	30	31			24	25	26	27	28	29	30		

PŘEDPLATNÉ NA 10 FESTIVALOVÝCH VEČERŮ VE VAŠEM KINĚ

www.tadyvary.cz

Hlavní partneri: **J&T BANKA** **SKUPINA ČEZ** **KVIFF EVENTS** **Česká televize** **Radiožurnál** **PRÁVO** **Novinky.cz**
 Poládají česká kina a: **RTVS** **TOTALFILM** **BigBoard** **marianne** **Partneři spotu: boogletills... PFX**

Soustřed'uji se na svoji hudbu, to je moje priorita

Je mladá, velmi talentovaná a ví, kam směřovat. Jaz-zová saxofonistka Nela Dusová, rodačka z Hradce Králové, je absolventkou Konzervatoře Jaroslava Ježka a studovala na Hudební akademii múzických umění v Praze. V současné době je výraznou tváří kvarteta 2in2out, s nímž s vlastními autorskými skladbami koncertuje nejen v tuzemsku, ale i v zahraničí. Tato formace letos zahájila legendární hradecký festival Jazz Goes to Town a nyní má v plánu natočit první album. „Album je v přípravě procesu a natáčet ho budeme začátkem listopadu. Vyjít by mělo v červnu příštího roku,“ prozradila saxofonistka Nela.

☛ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ANTONIO PORCAR CANO, Karolina Cermanová, Martin Zeman

Nelo, první otázka se přímo nabízí. Holky v útlém dětském věku v „ZUŠce“ ke hře většinou volí klavír, housle či kytaru. Jak jste se dostala k saxofonu? Kdy a kde to bylo?

Už od předškolního věku jsem chodila na základní uměleckou školu na zobcovou flétnu k paní učitelce Haně Hermannové, která se nám dvanáct let velmi intenzivně věnovala nejen ve škole, ale také o víkendech i prázdninách, což dnes v hudebním školství není běžné. V „ZUŠce“ jsem hrála ve flétnovém kvartetu a díky paní učitelce jsme měli možnost se podívat do zemí jako Francie, Německo, Belgie, Chorvatsko či Itálie. Když mi bylo patnáct nebo šestnáct let, soubor se rozpadl a já jsem v té době byla okouzlena hrou saxofonisty Tomáše Antonína Muchy, který tento nástroj vyučuje na Střežině a vede tam big band STO Na Drezině. Přišla jsem za ním s prosbou, jestli by mě mohl na něj učit hrát. Původně jsem se měla učit na alt saxofon, ale nakonec jsem začala hrát na tenor, což mně zůstalo dodnes a je to můj primární nástroj.

Pocházíte z muzikantské rodiny?

Pokud vím, v rodině žádný profesionální muzikant není. Každopádně prapradědeček ze strany mojí maminky byl údajně trumpetistou a kapelníkem v orchestru na Ostravsku. Můj tatínek je ale velkým fanouškem hudby, miluje Beatles i další

dobré kapely a já jsem byla od malička ovlivněna jeho hudebním vkusem. Seznámil mě například s tvorbou americké jazzové zpěvačky Elly Fitzgeraldové, což mně tehdy učarovalo. Díky němu jsem také začala chodit na jazzové koncerty a na hradecký mezinárodní festival Jazz Goes to Town. Dodnes se nejen se mnou, ale i s mojí sestrou baví o muzice, což je skvělé.

Je zřejmé, že vám hra na saxofon učarovala hned od začátku. Měla jste v té době ještě i jiné zájmy?

Od útlého dětství jsem ještě chodila na výtvarnou výchovu. Myslím si, že mě to dost ovlivnilo. Při studiu na Gymnázium Boženy Němcové jsem tam měla nejdříve na výtvarnou výchovu a potom na dějiny umění učitele, výtvarníka, zejména grafika Jana Černoše. Dodnes z jeho výuky čerpám. Jak je umění ve všech směrech propojené, samozřejmě čerpám z toho výtvarného, které mě inspiruje i pro současnou hudební tvorbu. Docházela jsem také na dramatický obor k Jolaně Brannyové a Josefu Tejklovi.

Čím vás tento hudební žánr, kterým je jazz, zaujal?

Přiznám se, že jsem nad tím nikdy moc nepřemýšlela, protože to pro mě bylo naprosto samozřejmé. Ze začátku mě naprosto fascinoval velký muzikantský kolektiv, v němž jsem chtěla hrát na saxofon. Postupně mě tento druh hudby pohltil s tím, že do dnešní doby se můj vkus prohlubuje. Nikdy to nebylo tak, že bych už na začátku dokázala hned zvládnout náročnou hudbu například při Jazz Goes to Town, kde v dřívějších letech vystupovali a stále i nyní vystupují velmi známí muzikanti, kteří přivezli tehdy pro mě těžko stravitelný repertoár. Moje jazzová cesta byla prostě dlouhá a postupná.

Měla jste nějaký saxofonový vzor?

V mých úplných začátcích to byl například už zmíněný Tomáš Antonín Mucha. Navštěvovala jsem ještě hodiny improvizace u hradeckého muzikanta Martina Brunnera staršího, který založil festival Jazz Goes to Town. Byla to pro mě velká zkušenost a první opravdový kontakt s improvizací. Později jsem jezdila na Letní jazzovou dílnu Karla Velebného do Frýdlantu. Musím při tom zmínit dnes už bohužel nežijícího saxofonistu Rosťu Fraše, kterého jsem tam poznala a jenž mě později vyučoval improvizaci na Konzervatoři Jaroslava Ježka. To byly vzory, které se mně dostaly pod kůži. U zahraničních vzorů se to stále proměňuje a každou chvíli se mně líbí někdo jiný nebo ten, kdo vydá dobré album, které je pro mě něčím nosné. Nemám jeden jediný vzor a nejsou to jen saxofonisté, ale třeba přední jazzový kytarista, a to i na evropské scéně, David Dorůžka.

Studovala jste na Konzervatoři Jaroslava Ježka a na pražské Hudební akademii múzických umění. Čím vás tyto instituce obohatily?

V době, kdy jsem nastoupila na konzervatoř, to byl pro mě takový druhý domov. Bylo to asi způsobené tím, že tam působila spousta skvělých muzikantů a učitelé nám při praktické výuce dávali poměrně velkou volnost. Konzervatoř mě určité obohatila v přímém kontaktu s profesionály i se studenty a také po praktické stránce. V té době tam chyběli saxofonisté, takže oproti tradičnímu postupu jsem už tehdy hrála v orchestru od prvního ročníku a rovnou jsem začala hrát i mimo školu. Když jsem přišla na Hudební akademii múzických umění, byl to pro mě trochu náraz do zdi. Neměla jsem totiž moc teoretických znalostí, zkušenost s kompozicí, která se tam po nás začala poměrně rychle vyžadovat. Bylo to poměrně náročné, ale určitě mně studium hodně dalo a jsem ráda, že jsem tam mohla studovat.

Působila jste v několika hudebních formacích, jako například Pirate Swing Band, Factorial! Orchestra, Jazz Police či Pražský big band Milana Svobody.

V každé ze jmenovaných formací jsem hrála několik let, v případě Pražského big bandu Milana Svobody to byla taková perioda, kdy jsem ode-

HITRÁDIO ČERNÁ HORA

www.hitradiocernahora.cz

hrála jen několik koncertů, a to i v rámci studia na Konzervatoři Jaroslava Ježka. Byly to pro mě přínosné zkušenosti.

Je to právě velký muzikantský rozptyl a prolínání rozmanitých hudebních směrů, co vás baví?

V té době to bylo určitě naplňující, protože kdyby mě to nebavilo, tak bych to nedělala. V hudbě musím dělat věci, které mám ráda. To, že se profiluji, že se vkus i estetika hry proměňují, mně přijde naprosto přirozené. Je také dobré, když si muzikant vyzkouší co možná nejvíce rozmanitých směrů a žánrů, beru to jako obohacení. Do dneška se tomu snažím nebránit. Pokud mě někdo osloví a mně to připadá smysluplné, jsem ráda a snažím se tomu dát maximum. V poslední době se však soustředuji na svoji hudbu, to je moje priorita.

S kytaristou Janem Lacinou jste v roce 2018 založili kvartet 2in2out. Na co se tato formace zaměřuje?

Ještě před nástupem na HAMU mě pedagog Jiří

Slavík přizval do ansámblů, které jsou součástí bakalářského i magisterského studia. Jsou to krátké jednorázové projekty a výsledkem je koncert. Tam jsem se potkala s Honzou Lacinou, který přišel s nápadem, že bychom mohli něco společně vytvořit, a od té doby spolu hrajeme. Postupně jsme se rozhodli, že ze studentského projektu vybudujeme rovnocenné dílo dvou lidí – autorů, kteří vytvoří jednotný a originální zvuk bez ohledu na to, že máme oba trochu jiný hudební přístup. Hrajeme vlastní skladby, ve kterých je dost prostoru pro všechny členy kvarteta. Zároveň mně přijde důležité vytvořit projekt, který bude mít nějaké konkrétní sdělení. To je to, o co se snažíme, co je naším cílem.

S vaším kvartetem jste v říjnu zahájili letošní legendární hradecký mezinárodní festival Jazz Goes To Town v kavárně Artičok. Jaké to bylo a jak vás přijal publikum?

Bylo nám ctí zahájit letošní ročník festivalu. Bylo

to velmi příjemné překvapení, bylo plno, publikum nás vřele přijalo a moc jsme si koncert užili.

Doslechl jsem se, že vaše kapela 2in2out připravuje první album. Co bude jeho obsahem a kdy vyjde?

Album je v přípravném procesu a stojí za tím spousta organizační práce. Samozřejmě, a to je nejdůležitější, je třeba album připravit po hudební stránce, což děláme dost intenzivně. Pro letošní rok jsme naplánovali zhruba pětadvacet koncertů v tuzemsku i v zahraničí, například v Německu, v Paříži a čeká nás turné na Slovensku, které zakončíme ještě jedním koncertem v Maďarsku. Snažíme se tím na nahrávání připravit, protože koncertní repertoár je zároveň i materiálem na desku. Koncerty odhalí slabší místa v kompozicích, řekneme si, co se povedlo, a také, co se naopak nepovedlo, co změnit, aby album bylo podle našich představ. Natáčet ho budeme začátkem listopadu v jednom z nejlepších nahrávacích studií u nás, v Sono Records v Unhošti. Album bude nahrávat Adam Karlík a mělo by vyjít v červnu příštího roku u vydavatelství Bivak Records, které založil Vilém Spilka, kytarista, pedagog a dramaturg dvou velkých českých festivalů Prague Sounds a JazzFestBrno.

Hrajete na saxofon a také skládáte. Jsou pro vás skládání a hraní spojitou nádobou?

V této životní fázi je to pro mě určitě nutnost. Jsem ráda, že jsme se k tomu s kvartetem 2in2out dopracovali, že je náš repertoár opravdu autorský. Na druhou stranu si říkám, že by nebylo úplně od věci na nové nebo nějaké budoucí album připravit i nějaký jazzový standard. Vzhledem k tomu, že je pro mě opravdovou radostí v kapele hrát, přišli jsme na to, že nás baví naše autorská hudba, ale i dobrá hudba, která už byla napsána. Je to zážitek a něco trochu jiného, tak proč se tomu bránit a nezkusit to. Do budoucna mám v záloze ještě jednu myšlenku, a to album balad.

Co vás na jazzu přitahuje především?

Na jazzu se mně líbí svoboda, že se z nahodilosti může stát něco naprosto krásného, a zároveň i to, že se občas něco nepovede. Na druhou stranu jsem si vědoma toho, že umění má mnoho tváří a snese mnohé, i to mám na jazzu ráda.

Rozhovor vedeme v Poděbradech, kde vyučujete ve zdejší Základní umělecké škole Otakara Vondrovce, předpokládám, že hru na saxofon.

Ano, individuálně vyučuji hru na saxofon, ale ob-

čas, když je to potřeba, i nějaký příbuzný dechový nástroj, například zobcové flétny. Učím ještě na Základní umělecké škole Vadima Petrova v Praze na Spořilově, kde vedu seminář zaměřený na vývoj hudby od konce 19. století. Snažím se žákům nad rámec jejich individuálního studia zábavným výkladem podat, jak se hudba vyvíjela od té doby až do současnosti, a ukázat jim, že postupy, které byly aktuální tehdy, mohou být aktuální i dnes. Na obou školách navíc vedu saxofonové kvarteto.

Co chcete svým žákům předat?

Snažím se jim předat lásku k hudbě takovým způsobem, že i kdyby nebyli v dospělosti aktivními hráči, stanou se z nich alespoň aktivní posluchači, kteří budou hudbě rozumět a umět si ji zasadit do kontextu. To je můj cíl a myslím, že podobný cíl by měli mít i další učitelé. V rámci základního uměleckého vzdělávání je pro mě jako učitele důležité mít individuální přístup, aby je hraní bavilo a zaujalo.

Kam budou směřovat vaše muzikantské kroky v budoucnosti?

Doufám, že nám vydrží další spolupráce s kvartetem 2in2out. Myslím si, že máme slušně nakročeno k tomu, abychom mohli stabilně koncertovat a případně nahrávat i další alba. Věřím, že se budeme nadále hráčsky zlepšovat. Mým velkým přáním je, aby se nám podařilo, alespoň částečně, působit i na zahraniční scéně. Samozřejmě jsem si vědoma toho, že je to cesta nesmírně obtížná, dlouhá a vyžaduje vytrvalost.

Jak Nela Dusová vnímá své rodiště Hradec Králové?

Hradec mám moc ráda, je to nádherné město a věřím, že se v něm i dobře žije. Za rodinou a za kulturou se tam vracím s velkým potěšením. Musím říci, že mně v posledních letech Hradec dělá velkou radost. V této souvislosti bych chtěla zmínit dvě jména. Prvním je Michal Wróblewski a jeho práce pro festival Jazz Goes to Town. V průběhu let jsem měla možnost festival navštěvovat a myslím si, že se vyvíjí směrem, který může každoročně přilákat stále i nově příznivce jazzové hudby. Druhým jménem je Vladimír Šrámek, nový ředitel Filharmonie Hradec Králové. Moc se mně líbí, jakým směrem se pod jeho vedením filharmonie ubírá. V Hradci se rozvíjí crossover, to znamená, že se začínají objevovat projekty, které spojují svět tak zvané vážné hudby a svět jazzu nebo populární muziky. Přijde mně to jako dobrý způsob, jak si udržet posluchače, a je to velký krok dopředu. ■

Letošní rok pro nás bude rekordní, říká ředitel Olfin Car

Rovných 30 let na trhu slaví v letošním roce společnost Olfin Car. Ke kulatému jubileu si nedávno nadělila největší české autocentrum značek Toyota a Lexus, které vzniklo na okraji Hradce Králové. Ředitel společnosti Olfin Car Viktor Kuhn v rozhovoru pro Salonky vzpomíná na začátky firmy, hodnotí nedávné úspěchy a vyhlíží do budoucnosti. „Už 30 let prodáváme a servisujeme vozy. Základní myšlenka je pořád stejná, postupně se ale rozšiřuje nabídka, počty provozoven i zaměstnanců. Věřím, že kvalita a úroveň služeb jdou postupně výrazně nahoru,“ říká Viktor Kuhn o společnosti Olfin Car, která ročně prodá až pět tisíc vozů a letos zažívá nejspěšnější rok ve své třicetileté historii.

V letošním roce slavíte třicetileté výročí společnosti Olfin Car. Vzpomenete si, kde to všechno začalo?

Název Olfin pochází ze zkratky slov obchod, leasing a finance. My jsme začali v Trutnově jako dceřiná leasingová společnost společnosti Olfin s. r. o. Praha. Financovali jsme vozidla a ne každý dokázal včas zaplatit, takže nám některá auta

zůstávala. Koupili jsme proto kousek od Trutnova ve Stříteži malý autobazar a začali tam prodávat ta zabraná auta. No a poté jsme si řekli, že když už jsme v tomto oboru, mohli bychom prodávat také nová auta. Klíčovým momentem byl pro nás rok 1996, kdy jsme se stali autorizovaným prodejcem vozů Volkswagen. Od té doby mělo naše podnikání úplně jinou úroveň.

Kdy vás napadlo, že budete podnikat právě v automobilovém průmyslu? Byla auta vaším koníčkem už od mládí?

Spíš bych řekl, že to byla velká náhoda. Daleko blíže než k autům jsem měl ke sportu. Hodně jsem jezdil na běžkách, a proto mě to táhlo na hory. Takže jsem pracoval v penzionu na Pomezních Boudách a přijel za mnou brácha s tím, že dostal od společnosti Olfin s. r. o. Praha nabídku, zda by nechtěl udělat pobočku v Trutnově. Řekl mi, že pokud do toho půjdu s ním, tak to založíme. Druhý den jsem položil práci na penzionu a šli jsme společně podnikat.

Začínali jste v 90. letech, o kterých se říká, že byly pro podnikatele hodně divoké. Jak na to vzpomínáte?

Musím souhlasit s tím, že divoké to tehdy opravdu bylo. Některé věci bych už dnes i já dělal úplně jinak. Tím, že jsme měli k dispozici jako leasingová společnost nějaké peníze, naráželi jsme na spoustu podvodníků. Pamatuji si hned ze začátku na nějaký obchod za pět milionů korun, kdy jsme bohužel až příliš pozdě zjistili, že jde o jeden velký podvod. Od první splátky se přestalo platit a vymáhání bylo opravdu divoké.

Dnes už je doba jiná a hodně se za těch 30 let posunula i společnost Olfin Car. Co všechno dnes zákazníkům nabízíte?

Jsem zastáncem toho, že bychom měli dělat to, co nám jde a co nás baví. To jsou nakonec právě ta auta. Základní činnost je už 30 let stejná, prodáváme a servisujeme vozy. Postupně se ale rozšiřuje ta nabídka, rozšiřují se showroomy, počty provozoven i zaměstnanců. Základní myšlenka je pořád stejná, ale věřím, že kvalita a úroveň služeb šly výrazně nahoru.

Kolik má dnes společnost Olfin Car zaměstnanců?

Aktuálně máme zhruba 200 zaměstnanců, deset provozoven a prodáváme ročně čtyři až pět tisíc aut. Už nyní můžu říct, že letošní rok pro nás bude rekordní a poprvé v historii překročíme tři miliardy obrátů.

Na co jste za těch 30 let nejvíce pyšný?

Když to vezmu z čistě osobní stránky, tak asi na to, že jsem zůstal úplně normálním člověkem, jsem nohama na zemi a věřím, že mi to nějak moc nestouplo do hlavy. Samozřejmě má člověk spoustu možností a některé využívá, ale pořád dokážu jet s kluky z lyžařského oddílu na soustředění, spát

tam pod stanem, každý den běhat 20 kilometrů a večer si s nimi dát pivo. Pyšný jsem také na svoji rodinu a na svoje děti.

Nedávno jste otevřeli svůj 10. showroom, konkrétně prémiové značky Lexus. Vy jste při té příležitosti říkal, že už je to tak akorát. Další stavby tedy už neplánujete?

Pravdou je, že tak úplně jsme z těch staveb stále nevyšli. Aktuálně máme sedm značek, ale novou značku SsangYong teprve začneme prodávat. Zbývá nám starý showroom Toyoty u kruhové křižovatky Brněnská a předěláváme ho pro tento účel. Je to ale v porovnání se stavbou showroomů Lexusu a Toyoty už výrazně menší investice v řádech jednotek milionů. Na značku SsangYong se moc těšíme, bude to zase úplně něco jiného.

Jaké jsou plány společnosti Olfin Car do dalších let?

Poslední roky jsme neustále něco stavěli. Nyní bych se chtěl místo investic věnovat samotnému obchodu. Chceme teď všechno zejména stabilizovat. My jsme v posledních čtyřech letech nabrali pět nových značek. Říká se přitom, že než nová značka začne pořádně fungovat, trvá to tři až pět let. Takže si myslím, že máme před sebou doopravdy spoustu práce a musíme postupně dostat kvalitu služeb v nových showroomech na potřebnou úroveň. No a můj další, čistě osobní plán, je z úplně jiného odvětví. Chtěl bych se teď více věnovat také sám sobě a zaběhnout půlmaraton pod hodinu a čtyřicet minut. ■

OlfinCar

Trocha nostalgie Hradečáky určitě nezabije – 11. díl

Tak jako měla Paříž svého Belmonda, tak i naše krásné město Hradec Králové nezůstalo v ničem pozadu a mohlo se jím pochlubit také. Byl jím frajer Luke František Dunda narozen 10. 11. 1934, mezi přáteli zvaný hradecký Belmondo. Fanda byl velice pohledný chlap, měl úžasné charisma, sportovní postavu a byl mezi Hradečáky velice oblíbený.

Ve společnosti byla s tímto showmanem vždy velká legrace a to jeho sympatické „rrráčkování“, to prostě nemělo chybu. Byla to snad i jeho přednost a klidně by to mohl úspěšně vyučovat jako předmět na pražské DAMU. Byl též velký elegán, stále v elegantní bundičce a v dámské společnosti se pohyboval jako ryba ve vodě, vždy zdvořilý a dobře naladěný.

Měl hodně kamarádů a rád si také zašel na kus řeči do nočních hradeckých podniků, jako byly tenkrát Hradní vinárna u pana Hese, Grand klub nebo noční vinárna v Černigově. Kam přišel, všude ho bylo plno a to jeho „rrr“ bylo vždy všude slyšet. Hodně veselo bylo prý také u Dundů, když otec František učil svoji dceru Michaelu, jak se správně vyslovuje R.

ZVÚ – František Dunda třetí stojící zprava

To byl kabaret a možná i velké téma pro filmové scenáristy.

Do Hradce Králové přišel s rodiči z Vojic u Hořic, kde měli manželé Dundovi manufakturu na knoflíky. Když jim komunisté po roce 1948 tento podnik vzali, koupili si ve starých Malšovických domek. Pan František Dunda starší potom dlouhá léta pracoval v pohostinstvích Jednoty jako střídač a výčepník. František ml. se dal už jako mladý kluk na lehkou atletiku, stal se z něho vynikající hradecký atlet a patřil k týmu trenéra Antonína Bezdíčka, který v roce 1964 postoupil do lehkootletické 1. ligy. Vynikal v desetiboji a ve své době patřil mezi nejlepší desetibojaře v republice, v mistrovských utkáních skákal do dálky a běhal na 110 m přes překážky.

Atletika ho doslova pohltila, a proto se i dostal do reprezentačního výběru ČSSR v jednom mezistátním utkání. Byl to velice úspěšný atlet, a proto začal v roce 1969 studovat v Praze FTVS, obor lehká atletika, který úspěšně absolvoval. Měl velký talent a nemusel ani tak trénovat a dřít jako ostatní jeho atletičtí kolegové. Po odchodu ze ZVÚ začal pracovat

Atlet František Dunda

v oddíle Spartak Hradec Králové jako profesionální atletický trenér. Dnes by se mohl pyšnit titulem bakalář, ale tenkrát se na to ještě nehrálo. Hrál dobře i fotbal v týmu podniku ZVÚ a patřil tam jako rychlý útočník mezi nejlepší hráče. Byl to všestranný sportovec, který na co sáhnul, to uměl. Sportem byl úplně posedlý a stále se také o něco sázel.

Jednou byl Fanda v jednom hradeckém nočním podniku, a když byli kluci už v dobré náladě, tak se vsadili, kdo vyhraje závod v běhu na atletické dráze vedle lázni. V 1 hodinu ranní se sebrali, zaplatili a šli závodit na stadion. Samozřejmě že vyhrál František a spokojeně potom s úsměvem odcházel domů. Tak takový byl Franta Dunda, přírodní muž, živý, celoživotní kluk a nosič dobré nálady. Když měl cestu přes Hradec Králové v té době populární zpěvák Milan Chladil, tak se u Franty stavoval a v létě spolu hrávali na Orlické plovárně nohejbal. Tito dva sympatičtí pánové byli kamarádi a spolu měli něco společného, stále dobrou náladu, stále se sázeli, rádi sportovali a občas se i něčeho kvalitního spolu napili. Jeho největší kamarád byl Jaroslav Šiml, bývalý hradecký hokejový obránce a též výborný chlap. Fanda měl pestrý život a zažil s kamarády

neskutečný počet krásných historek. Bylo by to na knihu nebo na film.

Kolem roku 1975 odešel do Jednoty Nový Bydžov jako číšník, kde si ho Hradečáci, kteří tam tenkrát chodili, určitě pamatují v denní vinárně U Cechů. Tento sympatický podnik byl v Kopečku na Starém městě a začínali zde pracovat jako první číšníci par excellence bratři Rudolf a Stanislav Hamrlovi, doslova mistři svého oboru, kteří potom odešli do vinárny v Černigově. Po nich se tam objevil jako vrchní číšník Belmondo František Dunda, se kterým tam působil také jeho kolega Luboš Navrátil.

Myslím si, že štamgasti, kteří tam v té době chodili, si ještě po letech rádi vzpomenou na atmosféru, která tam právě za Franty Dundy panovala. Nad touto vinárnou tenkrát ještě bydlel známý karikaturista Vladimír Renčín. To dávalo tomuto podniku určitý punc a zajímavost. Konaly se zde diskotéky Josefa Sládka a ve funkci „vyhazovače“ zde tenkrát působil také známý hradecký judista Petr Košťál. Když zde František Dunda skončil, odešel jako vedoucí restaurace Na Hradě, kde se mu s jeho ženou Martou velice dařilo ke spokojenosti štamgastů této známé a oblíbené hradecké restaurace. Právě tyto milovníci piva a pamětníci si také rádi vzpomenou na Františky Ročka a Dundu, kteří tam tenkrát působili, ale samozřejmě každý v jiné době.

Dlouhá léta si také užíval se svoji manželkou Martou na chatě na Stříbrňáku, kde trávili svůj čas v hezkém přírodním prostředí. V této chatové osadě byla vždy dobrá parta lidí a Fanda jako hlavní iniciátor a organizátor vždy našel pro své kamarády nějaký sportovní program.

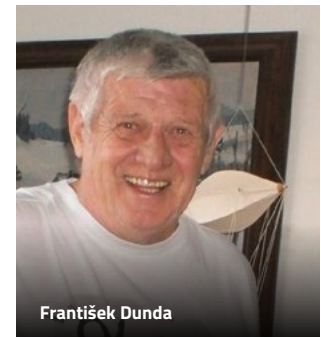
Kluci tam hráli malou kopanou nebo nohejbal a nejvíce bylo vždy slyšet Belmonda. Jednou prý přinesl atletické nářadí a uspořádal vedle na poli atletický závod v desetiboji. Stávalo se, když ráno venčil svého psa Filipa, že byl jedním z prvních hostů v hospůdce na Stříbrňáku, které v té době šéfoval Pepa Jansa – další známá postava našeho města. Franta si tam vždy něco dobrého dal, pobavil přítomné a odcházel na další procházku se svým psem Filipem, který ho však

U Cechů – František Dunda uprostřed

prý moc neposlouchal. Když mu Filip někam utekl, musela přijít jeho žena Marta a pes ji vždy na zavolání poslechl. Teriér Filip byl ale hvězda, který manželům Dundovým udělal mnoho radosti. Není v Česku mezinárodní výstavy psů, aby ji nevyhrál. Nejdříve mu byl udělen Kynologickým svazem titul šampion a v roce 1996 získal titul šampion šampionů za teriery a reprezentoval Českou republiku na mezinárodní výstavě ve švýcarské Basileji. A tak když nastupoval na plochu pod českou vlajkou, prý i nějaká slzička tam manželům Dundovým ukápla. A tak mu tu jeho obcasnou psi neposlušnost vždy odpustili, byl to přece šampion!

Před lety se však s manželkou Martou dohodli a svoji oblíbenou chatu nakonec prodali. Tím odešel vůdce a hlavní organizátor zábavy mezi chatáři na Stříbrňáku a jak se pánové vyjádřili, už na svého Belmonda jenom vzpomínají. Tato chatářská osada měla vždy tradici a staroused-

František Dunda

líci, jako například rodiny Švehlíků, Stránských nebo Čiháčkových, drželi vždy při sobě a byla tam vždy velká pohoda. Dnes se tam staví nové domy, zvyšují se u chat patra a to kouzlo, jaké tam bylo dříve, již pomalým krokem odchází.

Od té doby, kdy Dundovi odešli bydleli do svého bytu, se z Fandy opět stal městský člověk a nejvíce byl vidět na Slezském Předměstí u Alessandrie, kde bydlel, a jako velký fanda FC Hradec Králové na Malšovickém stadionu na fotbal. Bohužel nového stadionu, na který tak dlouho jako každý hradecký fanoušek čekal, se již František nedožil, zemřel 28. 1. 2017.

Dundovi měli dceru Michaelu, která jim porodila 4 vnoučata (dnes 7, 17, 25 a 28 roků). Užili si jich hodně a ten nejstarší Mirek dnes žije v Miletíně, kde hraje fotbal, je tam kapitánem a hodně prý zdejší fotbal pozvedl. Trénuje i děti a je tam prý velice oblíbený a užitečný. Jak je vidět, jablko nespadlo daleko od stromu a děda František by měl z něho určitě radost.

Naše společné setkání s Belmondem se vždy odehrávalo asi takto: Franta mi vždy říkal: „Trrávo, tak co dělá hradecký fotbal a holky?“ A při tom se potutelně usmíval.

Vzpomínám na ta setkání s určitou nostalgií a nám všem Hradečákům, co jsme ho znali jako hradeckého frajera a příjemného společníka, dnes hradecký Belmondo určitě moc chybí. ■

Slávek Trávníček

Parkovací domy nabídnou u nemocnice 900 nových míst

Druhý rok ve funkci ředitele Fakultní nemocnice Hradec Králové začal nedávno kardiolog Aleš Herman. Za jeho působení už nemocnice stihla pořídit nový operační robotický systém, zrekonstruovat jídelnu nebo začít s modernizací budov laboratorních oborů. Ještě větší plány má ale před sebou fakultní nemocnice v dalších letech. Na novou budovu se začíná těšit klinika infekčních onemocnění a vůbec největší investicí by se brzy měl stát pavilon chirurgických oborů za více než čtyři miliardy korun. Širokou veřejnost pak jistě potěší zpráva, že u nemocnice by měly vzniknout také dva parkovací domy pro celkem 900 aut. Aleš Herman v novém podcastu Fakultní nemocnice Hradec Králové prozradil ještě víc. Dozvíte se například, kolik v hradecké nemocnici pracuje sester, kolik se zde každý den uvaří jídel, a ohromí vás i informace o tom, kolik tun prádla se denně vypere ve zdejší prádelně.

🎙️ TOMÁŠ KULHÁNEK, FOTO: REPROCENTRUM FNHK

Fakultní nemocnice Hradec Králové od září významně rozšířila možnosti robotických operací, kolik takových operací byste chtěli v budoucnu zvládnout provést?

Robotický systém da Vinci je velmi dobrý systém pro operaci pacientů. V Hradci se začal používat před sedmi lety a velmi se osvědčil. Jen v loňském roce jsme s jeho pomocí provedli 438 robotických operací, což je velmi slušné číslo i v republikovém měřítku. Po mém příchodu do vedení FNHK jsem chtěl co nejrychleji pořídit druhý robotický systém a poměrně rychle se nám ho podařilo zakoupit

z evropských fondů. Od září tedy máme vedle sebe hned dva sály, kde probíhají robotické operace. Dopusud dominovaly urologické a gynekologické operace, díky druhému robotickému systému ale přibýly další obory, jako jsou například kardiochirurgie, hrudní chirurgie nebo ORL. Myslím, že se to moc hezky rozběhlo. Poctivě sleduji, kolik robotických operací každý týden uděláme. Naším cílem je, aby se s druhým systémem počet robotických operací v naší nemocnici zvýšil o další čtyři stovky.

Pokud porovnáme tato čísla s ostatními nemocnicemi v Česku, jak z toho Fakultní nemocnice Hradec Králové vychází?

Myslím si, že jsme v tuto chvíli třetí nebo čtvrtou nemocnicí, která má k dispozici hned dva robotické systémy. Ostatní nemocnice se na tento krok teprve chystají. Určitě jsme v první pětce i co se týká počtu operací.

Jaké jsou největší výhody robotických operací v porovnání s těmi klasickými?

Robot je vlastně počítačem řízená ruka, která nemá žádné odchylky. Nemá lidský třes, nedělá lidské chyby. Minimalizuje se tak riziko špatného řezu nebo jakéhokoliv špatného postupu. Operace je navíc pro pacienty výrazně šetrnější. Typickým příkladem je třeba radikální odnětí prostaty u rakoviny prostaty. Dochází zde k minimální krevní ztrátě a velmi výraznému zkrácení hospitalizace. Zatímco dříve byli pacienti po běžném chirurgickém postupu léčeni sedm až deset dní a přišli až o dva litry krve, nyní chodí domů třetí nebo čtvrtý den a krevní ztráta je jen půl litru. Díky tomu můžeme zdvojnásobit počet pacientů a šetříme zároveň tu nejvzácnější tekutinu.

Kromě technologií investuje fakultní nemocnice také do svého zázemí. Jaké investice se aktuálně v areálu nemocnice chystají?

Když v současnosti přijíždíte hlavní branou do areálu, staví se na obou stranách. Na jedné straně vzniká nový kampus univerzity, což sice není naše investice, ale bude skvělé, až v našem sousedství vyroste nová lékařská a farmaceutická fakulta. Na druhé straně stavebně i technologicky modernizujeme staré budovy laboratorních oborů. Bude tam

centralizovaný příjem vzorků a nové přístroje. Se vším všudy se jedná o investici ve výši zhruba 230 milionů korun. Hotovo by mělo být v polovině roku 2025.

Nedávno skončená velká investiční akce se dotkla i stravování zaměstnanců, jak konkrétně?

Měli jsme zde jídelnu z roku 1991, která už absolutně neodpovídala požadavkům. Ve špatném stavu byla zejména mycí linka. Řekli jsme si, že zrekonstruujeme celou jídelnu, a udělali nový stravovací provoz. Zatím jsou na to vesměs velmi pozitivní ohlasy. Jak to ale v životě chodí, někteří lidé kritizují, že jídelna je příliš světlá a více hluchá. To ale určitě vyřešíme. V jídelně se stravuje denně 2700 zaměstnanců a celkově vaříme každý den 3700 jídel.

To je ohromné číslo.

Pro mě je to velmi zajímavé. V nemocnici nemáme jen vlastní jídelnu, ale například i prádelnu či kotelnu. Zjistil jsem také, že denně pereme pět a půl tuny prádla.

Jaké další velké investice v nemocnici plánujete?

Už dlouhodobě i moji předchůdci pracovali na velké strategické investici státu, kterou je pavilon chirurgických oborů. Na dnešní pavilon Akademička Bedrný bude navazovat druhý podobný pavilon. Oba budou propojené a vznikne jeden velký monoblok, ve kterém najdou zázemí všechny chirurgické obory. Z naší strany je vše připraveno, máme stavební povolení a nyní je to na rozhodnutí

INZERCE

jsme
**FITNESS
FOOD
MENU**

SESTAVTE SI SVÉ
**MENU NA MÍRU
SE SLEVOU**
20%

ZADEJTE KÓD: XANTIPA20

WWW.JSMEFFMENU.CZ

„Již 11 let připravujeme moderní a komplexní způsob zdravého stravování.“

*Sleva platí do 30. listopadu 2023.

vlády České republiky, aby schválila dotační titul. Mělo by to být tak, že 70 procent nákladů půjde ze státního rozpočtu a 30 procent z našeho. Celkové náklady jsou odhadované na 4,3 miliardy korun. Musíme opravdu velmi dobře hospodařit, protože ta částka, se kterou musíme počítat, je opravdu výrazná. Náš příspěvek by měl být ve výši 1,3 miliardy korun.

Během pandemie covid-19 se hodně hovořilo také o potřebné nové budově kliniky infekčních onemocnění, jaká je situace u tohoto projektu?

Jsme naprosto připravení. Je hotová projektová dokumentace a máme pravomocné stavební povolení. Budova má být financována z evropských fondů a my teď čekáme, až bude vypsán tento dotační program a budou nám lidově řečeno ty peníze přiklepnuty. Z původních 650 milionů jsme se dnes dostali na necelých 900 milionů. Jsme připraveni vypsát výběrové řízení na zhotovitele, jakmile budeme mít dotaci.

Letitým tématem zdejšího areálu je parkování. Chystají se nějaké novinky v tomto směru?

Je to velmi ožehavý problém, ke kterému dostáváme od lidí každý den připomínky na sociálních sítích, do e-mailů i osobně. V současné době uvažujeme o dvou parkovacích domech. Je to ve stádiu projektového řízení. Probíhá tedy studie, která má mimo jiné určit počet parkovacích míst. Severní parkovací dům by měl být v místech, kde je dnes to provizorní parkoviště vpravo před vjezdovou branou. Jižní parkovací dům bude u současného vjezdu pro nákladní automobily. Každý ten parkovací dům by měl mít okolo 450 parkovacích míst. Hotovo by mělo být odhadem někdy mezi lety 2030 až 2035. Pro ilustraci je dobré říct, že v současnosti máme v areálu a kolem něj 1400 parkovacích míst a absolutně to nestačí.

Jak je na tom FNHK, co se týká personálu?

V tuto chvíli pracuje v nemocnici zhruba pět a půl tisíce lidí. Fyzicky tady máme 900 lékařů a 2200 nelékařských pracovníků. Další jsou ostatní profese. Zcela jistě se budeme otevírat novým lékařům. V celém Česku se řeší personální krize lékařů a s tím související velký počet přesčasů a služeb. Už nyní budeme zvyšovat úvazky našim lékařům, kteří o to projevují zájem. Budeme také nabírat další absolventy, se kterými se snažíme dlouhodobě pracovat. Příkladem je třeba gynekologicko-porodnická klinika, kde chceme posílit

personál. Vznikají tam proto kroužky pro mediky z pátého a šestého ročníku, kteří o to mají zájem. Starají se o ně asistenti, kteří jim obor přibližují. Z těchto kroužků chceme už v tomto školním roce získat nejméně tři absolventy. Podobně budeme postupovat i na jiných klinikách. Pokud jde o sestry, ten stav není ideální, ale ani katastrofický. V tuto chvíli nám chybí malé desítky počtu sester. Myslím si, že je to velmi dobrý stav. Když si představíte, že máme nějakých 1600 nebo 1700 sester, tak pokud nám chybí 30 sester, není to úplně špatný výsledek. Budeme ale samozřejmě sestry dál nabírat. Nabízíme jim krásné prostředí opravdu špičkové nemocnice, nabízíme také benefiční programy, závodní stravování a myslím si, že je i dobře platíme.

Fakultní nemocnice Hradec Králové letos slaví 95. výročí svého fungování. Jak budou oslavy vypadat?

Chystáme slavnostní večer za účasti všech důležitých zaměstnanců. Nejraději bych pozval úplně všechny, ale pět a půl tisíce zaměstnanců bohužel nemůžeme nikde umístit. Chystáme program s pohostěním v kongresovém centru Aldis. Doufám, že se to všem bude líbit a bude to taková zkouška na to, až za pět let budeme oslavovat 100 let. Věřím, že tou dobou už tady budou ty nové pavilony, porostou nové parkovací domy a budeme mít ještě více spokojených zaměstnanců. ■

Nečekejte až na Vánoce. Nadělte si nové zaměstnání už na podzim!

Moderní tiskárna v Trutnově přijme
tiskaře, řezače
a další šikovné pracovníky do výroby.

Více informací u Moniky na tel.: 737 279 792

www.pratr.cz

Kraj ocenil společnosti podporující zaměstnance 55+

Královéhradecký kraj ocenil společnosti přátelské k zaměstnávání osob 55+. Za důraz na zaměstnávání starší generace a za citlivý přístup k jejím potřebám si cenu odnesly Oblastní charita Červený Kostelec, KOVAP Náchod, s. r. o., a Hořické strojírný spol. s r. o.

„Hlavním cílem soutěže je ocenit společnosti, které kladou důraz na zaměstnávání osob ve vyšším věku, mají nastaven systém postupného odchodu do důchodu, případně zaměstnávají osoby v seniorském věku. Chceme nejen uznat přínos těchto firem, ale také propagovat příklady dobré praxe, abychom zviditelnili společnosti, které dokážou pracovat s metodami udržování a podporou pracovních schopností starší generace. Zkušenosti získané letitou praxí jsou nenahraditelné a jedinečné,“ řekl k ocenění Společnost přátelská k zaměstnávání osob 55+ krajský radní Adam Valenta (Piráti).

Kraj vyhláší soutěž pod záštitou Paktu zaměstnanosti Královéhradeckého kraje, do letošního ročníku se přihlásilo 19 zaměstnavatelů. Odborná porota hodnotila nejen strategie v oblasti lidských zdrojů, ale především poskytované výhody pro zaměstnance 55+, kam patří například možnosti přechodu na jinou pracovní pozici, podpora mezigenerační spolupráce či uvolnění pracovníků s ohledem na zajištění péče o osobu blízkou.

V kategorii Velká společnost s více než 250 zaměstnanci zvítězila Oblastní charita Červený Kostelec, která zaměstnává 29 % zaměstnanců ve věku nad 55 let. Červenokostelecká charita zajišťuje vzdělávání managementu firmy týkající se práce se zaměstnanci 55+, má vytvořenu personální strategii ve vztahu k Age managementu s ohledem na stárnutí zaměstnanců a nabízí široké možnosti zkrácených úvazků i možnost úpravy pracovní doby. „Zaměstnanci ve věku 55+ jsou spolehliví a snažíme se je u nás udržet maximálně dlouhou dobu. Využíváme k tomu i změnu pracovní doby nebo pozice,“ uvedla charitní personální Dagmar Flosová.

V kategorii Střední společnost cenu získaly Hořické strojírný spol. s r. o., které se věnují zakázkové strojírenské výrobě. Firma má 28 % zaměstnanců ve věku nad 55 let. Vedení společnosti starším osobám umožňuje zkrácení pracovního úvazku na jejich žádost, předčasný důchod či práci narázově na DPP nebo DPČ. Dále individuálně řeší možnost přechodu na jinou pracovní pozici v rámci firmy. Při náborech nových zaměstnanců dává společnost možnost uplatnění také absolventům škol, kteří pak na pracovišti získávají zkušenosti od mistrů ve svých oborech. „Preferujeme odborníky ve svých profesích, jsou to pro nás lidé, kteří jsou zodpovědní, spolehliví a odvádějí dobrou práci. Jejich úkol je v kolektivu předávat zkušenosti, které mají,“ sdělila jednatelka Hořických strojíren Dana Vohánková.

Z přihlášených malých podniků s méně než 50 zaměstnanci byl oceněn výrobce kovových hraček KOVAP Náchod, s. r. o., který zaměstnává 39 % zaměstnanců ve věku nad 55 let. Zaměstnanecská strategie společnosti vychází z individuálních potřeb zaměstnanců a jejich podnětů a vyhodnocuje rizika související s pokročilým věkem pracovníků a snaží se jim předcházet, a to například úpravou náplně práce, změnou formy pracovněprávního vztahu a podobně. Jeden z nástrojů zde pracuje již od roku 1969. Firma také spolupracuje se středními odbornými školami a poskytuje praxi studentům, kteří jsou přiděleni ke zkušeným pracovníkům. ■

SPOLEČNOST
PŘÁTELSKÁ
5+
55

VYUŽÍVÁTE POTENCIÁL OSOB S PRACOVNÍMI A ŽIVOTNÍMI ZKUŠENOSTMI?

ŘEŠÍTE VE SVÉ ORGANIZACI OBLAST PODPORY STÁRNOUCÍCH ZAMĚSTNANCŮ?

PŘÍZPŮSOBUJETE PRACOVNÍ PODMÍNKY VAŠIM ZAMĚSTNANCŮM DLE VĚKU?

SPOLEČNOST
PŘÁTELSKÁ
K ZAMĚSTNÁVÁNÍ

OSOBY 55+
ročník 2023

VÍCE INFORMACÍ NA WEBU
ZAMESTNANYREGION.CZ

VÍTEŽ KATEGORIE MALÁ FIRMA - KOVAP NÁCHOD s.r.o.

VÍTEŽ KATEGORIE STŘEDNÍ FIRMA - HOŘICKÉ STROJÍRNÝ spol. s r.o.

VÍTEŽ KATEGORIE VELKÁ FIRMA - OBLASTNÍ CHARITA ČERVENÝ KOSTELEC

VIDEOMEDAILONKY VÍTEŽŮ OCENĚNÍ
SPOLEČNOST PŘÁTELSKÁ K ZAMĚSTNÁVÁNÍ OSOB 55+

Baví mě nahlodávat zažité konvence

HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ARCHIV PAVLA DUŠKA

Vystudoval Akademii výtvarných umění v Praze v ateliéru Michaela Rittsteina a v roce 2021 získal Cenu kritiky za mladou malbu. Přestože se stále považuje za malíře, jeho tvorba se začala ubírat jiným směrem než klasická malba. Jednatřicetiletého výtvarného umělce a královéhradeckého rodáka Pavla Duška totiž fascinuje materiál, s nímž nyní velmi intenzivně pracuje. Dlouhou dobu to byl beton, v současné době se zaměřil na kov. „Pro mě je struktura materiálu velmi důležitá,” řekl umělec, který má nyní svou první výstavu nazvanou Aksa-mitová místa v rodném Královéhradeckém kraji, a to v Galerii výtvarného umění v Náchodě.

Měl jste už v dětství výtvarné sklony, které se nějak projevovaly?

Začalo to tím, že mě rodiče poslali na výtvarný obor do Základní umělecké školy Střezina. V té době jsem nebyl ochoten nikam chodit a to bylo jediné místo, kdy jsem udělal výjimku. Mou výtvarnou cestu tam hodně ovlivnil učitel Marek Bělohávek.

Kam vás „ZUŠka“ posunula a co vám dala? Byl to pomyslný výtvarný odrazový můstek?

Myslím, že to bylo pro mě určitě důležité a poměrně klíčové období. Vystřídal jsem tam více pedagogů, měl jsem pocit, že máme relativní volnost. Když měli žáci svou vlastní vizi, nebylo to odmítané, ale spíše přijímané. Ten, kdo chtěl a měl chuť rozvíjet svou kreativitu, byl pedagogy podporován.

Studoval jste Střední průmyslovou školu stavební v rodném Hradci Králové. To už asi bylo zřejmé, kam směřujete.

Na střední škole to bylo už nějakým způsobem v pohybu. Už od začátku studia jsem stále a rád kreslil a pak jsem se i podílel na výtvarných projevech ve venkovním prostředí v rámci street artu.

Pokud je mi známo, po maturitě jste ale chtěl zaměřit na architekturu. Proč se tak nakonec nestalo a co bylo tím iniciačním momentem, že jste se vydal na Akademii výtvarných umění v Praze?

Myšlenka jít na architekturu vznikla už na stavební škole, protože už tenkrát mě bavilo budovat a stavět. Kromě toho jsem také zvažoval geodézii, pohyboval jsem se totiž rád venku, a právě to geodézie umožňovala. Nakonec se vše odehrálo úplně jinak. Můj kamarád, který se mnou později studoval, taky docházel na Střezinu. Tehdy mně řekl, ať zkusím akademii. Poslechl jsem ho, ale nepočítal s tím, že mě přijmou. Náhodou to ale dopadlo dobře a vzali mě, i když jsem měl velmi mlhavou představu, co tato škola obnáší.

V jednom rozhovoru jste řekl, že vám chvíli trvalo, než jste se na akademii rozkoukal, protože jste měl pocit, že musíte intelektuálně dohánět spolužáky a sebe jste vnímal jako nějakého zedníka. Co jste tím myslel?

To je pravda, tak to bylo. Ten skok byl velký, studoval jsem technický obor, o světě umění nic nevěděl, takže určitě nějakou potřebu dohánět spolužáky jsem měl.

Jak jste se dostal do ateliéru Michaela Rittsteina?

Moc jsem o tom nepřemýšlel, tušil jsem totiž, že se dá v průběhu studia přestoupit i do jiného ateliéru. Vyhovoval mně ale přímočarý způsob komunikace Michaela Rittsteina, tak jsem šel k němu. Po nějaké době v jeho ateliéru jsem si začal stále více uvědomovat, že to chci opravdu dělat, věnovat se tomu a komplexně pronikat do toho výtvarného procesu.

Čím vás obohatil váš pobyt v Indonésii, kam jste se ještě během školy vypravil?

Bylo to v rámci stáže na ISI Yogyakarta a je skvělé, že tyto možnosti škola poskytuje. Chtěl jsem jít někam na vzdálené místo, kde budu sám, kde je odlišná mentalita i kultura, kde budu mít klid. Stáž jsem využil k tomu, že jsem si našel ateliér, zavřel se v něm, pracoval a soustředil se na svou tvorbu. V Indonésii jsem byl půl roku a byla to spíše procesuální etapa. Nemyslím si, že by Asie nějakým zásadním způsobem ovlivnila mou tvorbu.

Co jste v době studia na akademii vytvářel?

Poznával jsem nové a rozmanité věci. Zabýval jsem

INZERCE

ROZVOZ ZDRAVÝCH SPECIALIT

Vaříme zdravá jídla z čerstvých a kvalitních surovin, která vám zdarma rozvezeme.

Obědy / Polévky / Dezerty / Celodenní menu

www.rozvozsPECIALIT.cz

se například klasickou krajinou, kreslil jsem figury, hledal jsem další možnosti a v rámci malby experimentoval.

A kam směřuje vaše současná tvorba? Co v ní reflektujete?

Dříve jsem více experimentoval, měnil výrazový jazyk a nyní se moje tvorba zvolna stabilizovala, kdy mohu víc do hloubky zjistit, kdo jsem, co chci dělat. Považuji to za pozitivní, i když to občas provázají obavy, abych neustrnul. Tematicky se to může různě proměňovat, ale to, co je určující, je fascinace materiálem. To se projevovalo už na akademii, kdy jsem například maloval přes igelit a zkoušel další možnosti. Klíčové pro mě bylo, jak barva ulpívá na materiálu. Pro mě je struktura materiálu velmi důležitá. Byl to tedy podle mě logický krok k sochařštějším principům, i když se stále považuji za malíře. Myslím, že jsem ve své tvorbě velice intuitivní.

Proslulé jsou vaše betonové instalace ve veřejném prostoru. Proč jste se kromě klasické malby vydal právě tímto směrem?

Když jsem dokončil akademii, hledal jsem způsob, jak představit své věci v různých výstavních prostorech či kavárnách. Vždycky mně byl ale blízký street art, proto jsem hledal nové možnosti, jak intervenovat do veřejného prostoru. Přemýšlel jsem, jak přenést sofistikovaný, pracný, v něčem křehký obraz z galerijního prostředí ven v rámci nějaké guerilly. Hledal jsem nosič, který by byl odolný vůči povětrnostním vlivům, uspokojil mě jako materiál

vystihující a podtrhující věci, jež chci vyjadřovat malbou. Tímto způsobem jsem došel k betonu, což je ideální nosič pro venkovní prostředí, materiálůvě komunikuje s městem a dá se koupit téměř všude ve světě.

Myslíte si, že právě jedna z betonových ukázek rozhodla o tom, že jste v roce 2021 získal Cenu kritiky za mladou malbu?

To je otázka. Každý rok má soutěž nějaké téma a tenkrát to byla expandovaná malba, která v mém případě do toho absolutně zapadla. Měl jsem asi štěstí, že jsem tu cenu získal.

V současné době máte první samostatnou výstavu v rodném Královéhradeckém kraji, konkrétně v Galerii výtvarného umění v Náchodě, nazvanou Aksamitová místa. Co na ní divákům představujete?

Název odkazuje na samet, protože jsou na výstavě instalace z tohoto materiálu. Stěžejní materiál je sice beton, ale já rád pracuji s kontrastem, kdy betony jsou na zaoblených sametových konstrukcích, na nichž se láme světlo. Je to svým způsobem materiální obraz, který by měl být doplněný a obohacený o instalaci podtrhující dojem z té výstavy. Téma, jemuž se nyní ve volném umění věnuji, se dlouhodobě dotýká architektury a principů modernistického umění v rámci prostoru. Většinou to zahrnuje nějaké moje vzpomínky, proto deformuji a ohýbám prostory, čímž vzniká nová realita, jež by mohla být pro diváka zajímavá. Primárně ale není nutné, aby to tak divák vnímal, může si k tomu najít svoji vlastní interpretaci. To mám rád.

Vaše betonové obrazy jsou k vidění také na fasádách městských domů. Podle jakého klíče je tam umísťujete?

Než se nějaké dílo umístí do veřejného prostoru, předchází tomu poměrně velké přípravy. Všechno si předem lokalizuji, protože to, co dělám, je u street artu dost nestandardní. Je to totiž v tomto směru poměrně pracné a nákladné řešení s tím, že dílo je ještě navíc křehké. Hotová díla se pak snažím umísťovat citlivě do prostoru. Moje práce v ulicích je určena spíše velmi vnímavému člověku, který se kouká kolem sebe. Většina lidí si toho totiž vůbec nevšimne.

Není to trochu v souladu s ilegálními projevy tvůrců graffiti, které doprovází nezbytná dávka adrenalinu?

Určitě ano, ale jedním z důvodů, proč to dělám, je, že mě baví nahlodávat zažitě konvence. Snažím se vytvořit věc, která je výrazně estetická, křehká a působící hodnotně. Věc, kterou si někdo bude spíše hlídat, dám všanc do venkovního prostředí s rizikem, že ji někdo zničí. Zpočátku to nikdo nevnímá jako vandalismus, ale jako pěknou věc. V momentě, kdy dojde k poškození, třeba kvůli rekonstrukci objektu nebo, že dílo někdo zničí, často dochází k momentu, že toho lidé litují. Je to zkrátka pěkný a přitažlivý vandalismus. A to je právě to, co mě na tom baví, protože ta díla komunikují s veřejností jiným způsobem, než jsme u obvyklého vandalismu zvyklí.

Kde lze tato vaše díla spatřit?

Většina z nich je instalována v zahraničí od Madeiry po Istanbul. Těch reliéfů je určitě sto, něco bude v Benátkách, Berlíně a také u nás v židovské čtvrti v Boskovicích či v Českých Budějovicích.

A co v rodném Hradci Králové?

Těch věcí bylo zhruba osm a byly umístěny na Střežině, V Kopečku, na Gočárových schodech, Baťkově náměstí, Střední průmyslové škole stavební, kde toto dílo asi dodnes je. Jinak si ale nejsem jistý, kolik jich ve městě zůstalo v původním stavu.

Jezdíte pak do těch míst kontrolovat, zda tam ještě vaše díla jsou?

Spíše ne. Je to samozřejmě pomíjivé, domy se rekonstruují, někdo dílo zničí či poškodí. Mně se vlastně líbí, že město tyto věci zpětně pohlcuje. Je to organický proces a jsem smířen s pomíjivostí svých intervencí, případně s jejich zánikem ve veřejném prostoru. Prostě to k tomu patří.

Betonu se věnujete už nějaký čas. Přemýšlel jste někdy o tom, že byste se vydal jinou výtvarnou cestou? Máte něco v rukávu?

Půjdu cestou hledání nějakého dalšího materiálu. V současné době experimentuji s ocelí. Jsem přesvědčen, že umění ve veřejném prostoru u nás není tolik. Jednou z cest, jak ho tam dostat, je spolupráce s developery, kteří se zabývají veřejným prostorem, a současně vytvořit něco, co by v této souvislosti bylo součástí nějakého funkčního projektu. Například v Hradci Králové - Kuklenách vyrostl velký moderní bytový dům Cihlovka, v němž je můj velký reliéf korespondující s nástěnnou barvou a vytvořený přímo pro toto konkrétní místo.

Nevylučujete, že se zase někdy vrátíte ke klasické malbě?

Určitě neříkám, že jsem zanevřel na plátno, to rozhodně ne. Zatím se věnuji něčemu jinému, tolik mě to neláká, ale do budoucna to nevylučuji, i když to bude nějakou dobu trvat.

Jak vnímáte současně české umění?

Pozitivně. Hlavně mu přeji, aby bylo hodně různorodé a barvitě.

V jaké fázi je nyní váš nový ateliér na Žižkově?

Ateliér už je po stavební stránce téměř hotový a rozdělený místnostmi, v nichž probíhají jednotlivé procesy mé tvorby, jako je modelování, odlévání, formování, malování, focení a je tam i depozitář. Mám z toho velmi dobrý pocit.

Kam se bude Pavel Dušek ubírat ve své tvorbě?

V tuto chvíli jsem v procesu nějakých experimentů s kovem, takže je teď těžké říci, kterým směrem se bude má tvorba ubírat. ■

Hradec si zaslouží, aby se tu hrál prvotřídní hokej

Když na začátku aktuálního roku přišel Jan Eberle v rámci trejdu z Mladé Boleslavi pod Bílou věž, jistě si nemyslel, že by v dubnu získal stříbrné medaile a od nové sezóny zastával funkci kapitána. 34letý kladenský rodák a odchovanec je v kádru nejstarším hráčem a fakt, že byl zvolen zástupcem kabiny, byl pro něj překvapení. Nejen to ale bylo tématem rozhovoru. Dostalo se v něm také na dvouletou štaci v zámoří či inženýrský titul z Provozně ekonomické fakulty ČZU v Praze.

🗨️ TOMÁŠ KALAS, FOTO: STANISLAV SOUČEK

Začínal jste hokejově na Kladně, kde byla velmi silná generace, namátkou Jakub Voráček, Michael Frolik, kteří pak udělali velkou kariéru v zámoří. Jak moc bylo náročné se v takové konkurenci prosadit?

Svým způsobem to pro nás byla velká motivace. Jsem ročník narozený 1989, kluci narození o rok dříve vyhrávali tituly celou mládež, v žácích, dorostu i juniorce. Někteří z nich se dokonce dostali i do NHL. Pro nás to tak byla velká motivace, být tak dominantní, jako byl ročník před námi. Tlak jsme si do určité míry na sebe ale vytvářeli i sami, že jsme chtěli hrát co nejvýše. Od mala jsem nastu-

poval s Tomášem Knotkem a posouvali jsme jeden druhého, hrál jsem i s Honzou Piskáčkem, aktuálně obránce v Plzni, později přišel i Radko Gudas. Bylo vidět, že materiál v týmu byl, ale samozřejmě to bylo i o skvělých trenérech. Myslím si, že i díky tomu vyrostlo na Kladně tolik skvělých hokejistů.

Mezi roky 2006–2008 jste hrál kanadskou juniorskou ligu v Seattlu. Tehdy ještě samozřejmě nebylo možné někomu snadno zavolat přes sociální sítě nebo mít videohovor. Byla adaptace za mořem o to horší?

Dlouhodobě tam funguje projekt hostitelské rodiny. Ty jsou velmi pečlivě vybírané. Měl jsem ale

štěstí na prvotřídní hostitele, byli mi i blízcí svou národností. Většinou to bývají starší lidé, já ale měl mladý pár, chodili jsme spolu na večere nebo do kina. Nebral jsem je úplně jako tátu s mámou, ale jako starší a zkušenější kamarády, u kterých vím, že budu mít vždy neskutečnou podporu. Mohl jsem za nimi zajít s jakýmkoliv problémem, na druhou stranu, byla tam jasně daná pravidla. Vždycky mi to ale skvěle a lidsky vysvětlili, že mají ohromný závazek vůči mé rodině a klubu a nemohou si dovolit jakýkoliv průšvih.

A co vám to angažmá dalo po hokejové stránce?

Hokejově mi to dalo strašně moc. Jsou na to dva úhly pohledu, někdo na to nadává, někdo si to nemůže vynachválit. Má to několik faktorů. Hráč tam musí chtít jít a musí se umět adaptovat. Někteří tam přijdou bez základů angličtiny, což pro ně musí být těžké. Já nějaké základy z gymplu měl, což mi hodně pomohlo. Naučil jsem se tam trochu jiné věci, větší důraz tam byl na detaily. I pro 17letého kluka je navíc příjemné, že na něj chodí pět až deset tisíc lidí. Navíc hraje proti nejlepším hráčům regionu, na rozdíl od naší juniorské extraligy musí ti hráči projít obrovským sítím. Ta kvalita je tam zkrátka jinde.

Po návratu jste působil ještě dalších osm sezón na Kladně, se kterým jste v ročníku 2013/14 sestoupili. Mnoho hráčů říká, že to je psychicky mnohem náročnější než hrát o titul, souhlasíte?

Určitě. Na druhou stranu je to obrovská zkušenost. Tehdy byla ještě prolínací baráž na 12 kol a tlak na extraligové týmy je enormní. Nechte si zkrátka udělat tu ostudu, že budete ten, který s Kladnem spadne. Bohužel to ale tehdy tak dopadlo.

Přes Olomouc a Plzeň jste se dostal až do Mladé Boleslavi. Fanouškům Hradce ve spojení s tímto týmem naběhne čtvrtfinále v sezóně 2021/22, kdy jste jakožto tým z předkola vyřadili vítěze základní části...

Měli za sebou extrémně těžké předkolo s Plzní, kdy se rozhodovalo v posledních vteřinách. Padali jsme tam po hubě a celé poslední střídání jsme strávili v našem obranném pásmu. Navíc to bylo opravdu fyzicky náročné, po postupu jsme navíc měli jenom den volna. První zápas jsme ale těsně prohráli a viděl jsem to

SALONEK

Hynek Šnajdar

Zelená pro chodce? Na chvíli

Jak jsem se mohl přesvědčit i na jiných místech v zemi, například Praze, Brně či Mělníku, není to jen problém Hradce Králové. Ten problém pronásleduje chodce, kteří se vydají k přechodu pro chodce, kde dlouhou dobu stojí na červenou, a zatímco kolem nich proudí automobily, pak zastaví a proudí dál. Oni stojí na kraji chodníku a stále čekají, než jim milostivě bude umožněno na zelenou přejít na druhou stranu vozovky.

Jeden příklad za všechny. Přicházím k přechodu pro chodce na rohu ulic Československé armády a Mostecké, kde je umístěn semafor. Velmi pomalu přichází žena v seniorském věku, která ke snadnějším chůzi využí-

vá francouzské hole, a postaví se vedle mě. Nejdříve trpělivě čeká na zelenou, a když uplyne poměrně dlouhý čas, začne nechápavě kroutit hlavou a situaci komentuje. „To snad není pravda, kdy se tohle změní? Proč mají auta pořád přednost před chodci? To je fakt katastrofa, už mě nebaví chodit po městě,“ říká zoufalým hlasem.

To ale není všechno. Když padne zelená, aby chodci konečně mohli přejít, dojde nás několik pouze do poloviny komunikace a opět pro chodce svítí červená. Počkám na seniorku, která je sotva ve třetině přechodu, aby mohla bezpečně přejít. Nebylo by možné signalizace na přechodech v Hradci Králové nastavit tak, aby člověk pohodlně došel na druhou stranu?, říká si pro sebe. Je to skutečně problém, který by se měl řešit. „Je to pro mě trápení. Vidíte sám, nedošla jsem ani do půlky a už zase svítí červená. To nemůžu stihnout ani ti, co jsou mladí a zdraví. Naštěstí je většina řidičů ohleduplná a prostě počká, až se dobehlám na druhou stranu,“ uvádí seniorka.

Při cestě zpět z centra města jsem šel znovu na zmíněný přechod, abych zjistil, jak to je. I když jsem vešel na přechod na zelenou a v půlce padla červená, měl jsem ještě dost času přejít, než padne zelená automobilům, takže se zdá, že mně jako chodci žádné bezprostřední nebezpečí nehrozilo. Nicméně by stálo za úvahu prodloužit čas zelené pro chodce. Jak jsem se ale dozvěděl, při dnešní katastrofální dopravní situaci ve městech, s pověstnými zácpami, netrpělivostí a nervozitou řidičů, by to prý způsobilo totální kolaps na příslušné komunikaci. ■

tak, že Hradec byl tím výsledkem zaskočen. To nám pomohlo, navíc jsme hned další duel vyhráli a jelo se domů za stavu 1:1. Čekali jsme tak, že právě Mountfield šlápne na plyn, ale ono to tak jednoduché kolikrát není, přepnout na jinou úroveň. Naopak jsme měli my tu lehkost a šli dále.

V loňském ročníku jste byl vytrejdován právě sem, a zatímco se týmu v Boleslavi nedařilo, tady z toho bylo historické stříbro...

U mne vždy platilo, že se sezóna hodnotí podle týmového výsledku. Druhé místo úspěch byl, i když se to nepovedlo dotáhnout do konce. Ta jízda byla skvělá a jen tak na to nezapomenu.

Aktuálně zastáváte roli kapitána, vy sám jste na předsezónní tiskové konferenci říkal, že to pro vás bylo překvapení. Souvisí s tím i větší zodpovědnost?

Plak na toho hráče je logicky větší, osobně si myslím, že se s tím vypořádat dokážu. Člověk se v kabině snaží daleko více působit na ostatní a musí být i vidět na ledě. Nějaké náznaky, že tu roli dostanu, už probíhaly od lidí okolo hokeje, začaly již v průběhu srpna. Ale sám jsem si říkal,

že v klubu nejsem tak dlouhou dobu oproti jiným hráčům. Je to pro mě ale ocenění za to, co pro tým dělám v kabině a na ledě.

Někteří kapitáni volí při komunikaci s rozhodčími spíše emotivnější slova a ofenzivnější projev, někteří naopak komunikují více v klidu a s rozvahou. Jste spíše ten druhý případ?

Člověk si myslí, jak má správně nastoupit. Samozřejmě tam kolikrát také padnou ostřejší věci, ale sám ví, že může také uškodit týmu, když bude zbytečně rvát. Kolikrát se s tím ale dá vyhecovat publikum, že dostanete rozhodčího ještě pod větší tlak, což se tady možná také stane. *(smích)*

Ted' odbočíme úplně od hokeje. Vystudoval jste inženýrský titul na pražském ČZU. Chtěl jste sám od sebe, nebo jste do toho byl spíše tlačěn?

Bylo to hlavně moje rozhodnutí. Můj táta vystudoval vysokou školu, na Kladně vystudoval ČZU také Jirka Kuchler, můj spoluhráč, se kterým jsem začínal v A-týmu. Tím jsem viděl, že to jde, navíc si asi každý hráč hlídá zadní vrátka. Nemůže si navíc myslet, že se užívá jenom hokejem, vždyť po kariéře má ještě půlku života před sebou. Myslel jsem tak prakticky a prvotní motivace byla pro mě získat bakaláře. Když jsem jej dodělal, tak se mi to nechtělo přerušovat a jsem rád, že se mi to za obrovské podpory rodiny a několika kamarádů povedlo dotáhnout do konce.

Jak bylo náročné skloubit studium s působením v hokeji?

Oproti dřívější době všude funguje informační systém a člověk si termíny zkoušek snáze hlídá. Když se náhodou stalo, že byly termíny vypsány na hrací dny, tak jsem napsal mail či došel osobně za vyučujícím, nastínil jsem mu situaci s tím, zda by se šlo dohodnout jinak. Vždy se dalo domluvit, na člověka je ale samozřejmě vyvinutý větší tlak. Když speciálně kvůli němu někdo vypíše termín, tak je pak špatný se na to vykašlat. *(smích)*

V Hradci jste zhruba sezónu a půl, hodně hráčům, kteří prošli klubem, se město líbilo. Platí to tak i u vás?

Ano, hodně se mi tu líbí. Bydlím na Plachtě, Hradec má navíc krásné centrum, včetně náměstí. U něj je sice škoda, že není uzavřené pro auta, neboť by vypadalo úplně jinak, ale to není otázka pro nás. Myslím si, že si zaslouží, aby se tu hrál prvotřídní hokej. ■

19:30 - OTEVŘENÍ SÁLU
20:00 - DAN & DJ BOBBY SWEED
20:30 - MARCUS & SÍGRBEATZ
21:00 - REFEW & JAROSLAV OLÁH

UFFO TRUTNOV

WWW.UFFO.CZ

DUO KCHUN & DEKKADANCERS
HUDEBNĚ-TANEČNÍ VEČER
S PODMANIVOU HUDBOU
MARCA ROSANA

STABAT MATER

ÚTERÝ 21. 11. / UFFO / 19:00

**STAVBYVEDOUČÍ
ROZPOČTÁŘ
DĚLNÍK**

VELKAPARTA.CZ